

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4516/2018
21.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., против туженог ЈП „Војводина шуме“ Шумско газдинство ..., Шумска управа „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради заштите права личности и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2144/18 од 25.05.2018. године, у седници од 21.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2144/18 од 25.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору П 43/16 од 21.02.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, утврђено је да је према тужиоцу извршена дискриминација од стране туженог тако што му је забрањен улазак и услужни рад на извожењу посеченог дрвета на подручју описаном изреком и туженом је наложено да отклони разлог дискриминације и омогући тужиоцу улазак у описану шуму и обављање услужне делатности на пословима извожења посечених дрва. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади штету на име претрпљених душевних болова због повреде части и угледа у износу од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је део тужбеног захтева за накнаду нематеријалне штете преко досуђеног износа. Ставом петим изреке, утврђено је да је тужилац повукао тужбу за накнаду материјалне штете. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2144/18 од 25.05.2018. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца, а жалба туженог усвојена и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се утврди да је од стране туженог извршена дискриминација на начин забране уласка и услужног рада на изношењу посеченог дрвета у шуми описаној изреком, као и да се наложи туженом да отклони разлоге дискриминације и тужиоцу омогући улазак у наведену шуму и обављање услужне делатности на пословима извожења посечених дрва. Одбијен је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете у износу од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 21.02.2018. године до исплате. Тужилац је обавезан да туженом накнади парничне трошкове у износу од 136.376,00 динара. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 32.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у побијаној пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП. Због битне повреде поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у образложењу ревизије указује, ревизија се не може поднети, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 02.11.2012. године Водопривредно предузеће „ВВ“ ... је у оквиру својих надлежности забранило кретање по насипу на левој обали Дунава на деоници ... – државна граница, у условима када је насип расквашен услед падавина, а истим дописом је одређено да се за прилаз и силазак са насипа искључиво користе постојеће силазно узлазне рампе. Забрана се односила на сва возила, осим возила водопривреде. Допис је достављен туженом, чија је обавеза била да се забране придржава и да о истој обавести сва лица која раде на извозу дрвета из ревира тужене. Тужилац је дана 07.12.2012. године био ангажован од стране трећег лица за извожење дрва приколицом из ревира који припада туженом. Приликом изношења друге туре дрва, тужиоца и још два радника затекао је лугар и обавестио их да не може да их пусти да прођу због постојања забране проласка, и да то што је тужиоцу овлашћено лице Водопривредног предузећа „ВВ“ усмено одобрило пролазак није довољно, већ

треба да донесе писмену потврду, због постојања забране да се тим путем пролази. Дана 11.12.2012. године лугар је сачинио извештај у коме је навео да је тужиоца дана 07.12.2012. године упознао са забраном кретања возила по насипу, и да се он тога није придржавао већ је на своју руку користио наведени пут, о чему је лугар обавестио референта за коришћење шума, који је, поступајући по овом извештају, сачинио извештај у коме је предложио забрану превоза дрвеног материјала за тужиоца на подручју шумске управе „ББ“, како за своје потребе тако и услужно. Шеф шумске управе се сагласио са предлогом да се тужиоцу забрани превоз дрвеног материјала. Средином јануара 2013. године, тужилац је ангажован од стране трећег лица да му извезе дрва из ревира који припада туженом. Када је тужилац дошао до ревира, лугар га је обавестио да он има забрану и да не може да улази у ревира туженог, да постоји списак лица које не смеју да улазе у шуму и да су то углавном лица за која се сумња да иду у крају шуме. Тужилац од туженог није добио ни писмено ни усмено обавештење да у односу на њега постоји забрана уласка у шуму. Код туженог је једино тужиоцу био забрањен улазак и излазак из ревира, а забрана је трајала све док тужилац није добио спор са туженим у вези тендера за услужно брање и транспорт кукуруза из ревира туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за утврђење дискриминације и накнаду нематеријалне штете.

Према члану 2. Закона о забрани дискриминације, дискриминација је свако неоправдано прављење разлике и неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе, као и на чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а које се заснива на било ком личном својству (раса, држављанство, национална или верска припадност и слично). Према члану 17. тог закона, дискриминација у пружању јавних услуга постоји ако правно или физичко лице у оквиру своје делатности, односно занимања, на основу личног својства лица или групе лица, одбије пружање услуге, за пружање услуге тражи испуњење услова који се не траже од других лица или групе лица, односно ако у пружању услуга неоправдано омогући првенство другом лицу или групи лица.

Лица која указују да је у односу на њих извршена дискриминација дужна су да докажу да су неједнако третирана у односу на друга лица која су у истој или сличној ситуацији, а супротна страна, на чије се дискриминаторско поступање указује, дужна је да докаже постојање објективног и оправданог разлога за различитост у поступању.

У конкретном случају, тужилац није доказао да је поступање туженог у вези кретања по насипу и уласка у ревира који припадају туженом, представљало дискриминацију тужиоца по основу било ког његовог личног својства. У време када је тужиоцу забрањен улазак у ревир туженог, на снази је била забрана кретања

по насипу у условима када је исти расквашен услед падавина, што је тужени био у обавези да поштује, а ова забрана се односила на сва возила. Радници туженог су упозоравали лица која су покушала да прођу кроз силазно узлазну рампу, па и тужиоца, који је противно тој забрани дана 07.12.2012. године користио наведени пут, без обзира што је био упозорен од стране лугара, а није накнадно донео потврду да му је од стране надлежних Водопривредног предузећа „ВВ“ одобрен пролазак. С обзиром на наведено, постојао је објективни и оправдани разлог за различитост у поступању туженог према тужиоцу, па је правилан закључак другостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца за утврђивање дискриминације и накнаду нематеријалне штете неоснован.

Наводима ревизије неосновано се указује на погрешну примену материјалног права и истиче да је тужилац дискриминисан од стране туженог зато што је имао својство жалитеља у поступку јавне набавке за извођење радова туженог на расписаном тендеру, јер тужилац током поступка овакве своје тврдње није доказао, а ревизијом се неосновано указује и на погрешну примену правила о терету доказивања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић